

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab'en, Dyden og Troen ere foreneede.

23. Aarg. Nr. 4.

Den 15. November 1873.

Pr.: 6 Sk. pr Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Franklin Cache County den 14de September 1873.

Brodre, vi have beredet Eder en lille Overraskelse ved at komme til Eders By idag. Dette er stæet som Folge af det stormende Vejr, og vi syntes ikke, vi vilde indlade os paa at høre fra Soda Springs og til Logan i to Dage. Ved at tage lidt mer Tid var det vor Mening at stoppe i Settlementerne, for derved at have Lejlighed til at holde Førsamlinger. Jeg vil tale til Eder nogle Øjeblikke og vil derpaa trække mig tilbage for at nyde lidt Hvile under Førsamlingen. Jeg føler meget udmattet; dog jeg var ikke ganste vel, da jeg rejste hjemmesra, og vor Reise har været temmelig anstrengende.

De Bemærkninger, som jeg skal gjøre i denne Aftenstund, ville blive an-gaaende Menneskernes Frelse. Der er nogle saa Punkter, som jeg vil frem-lægge for Eder, og som jeg ønsker, at mine Søstende skulle forstaa. Mange af

Herrens Hus' Ordinancer maa forrettes i et Tempel, som er opført ene og alene i dette udtrykkelige Øjemed. Men der gives andre Ordinancer, som kunne admisstreres uden et Tempel, og som I hende, da I selv have annammet dem. Disse ere: Daab, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, hvilken sidste Ordinance bevirker Talen i Tungemaal og Udlæggelsen af samme, Prosteti, Hel-bredelse, Kundstab om Anderne osv. Vi kunne saaledes erholde mange Velsignelser uden et Tempel. Dog der ere andre Ordinancer, som ikke kunne annammes uden at disse, ifølge den Lov, som Herren har aabenbaret, blive udførte i et Tempel, oprejst alene i denne bestemte Hensigt. For nærværende Tid kunne vi gaa ind i Begavelseshuset og blive døbt for de Dode, annamme vores Voetninger og Salvelser osv.; thi dér have vi en Døbefont, som er blevet opført og ind-

viet i det Øjemed, at Folk kunne blive døbte til deres Synders Forladelse, for deres Helbred og for deres afode Venner. Vi nyde ogsaa den Forrettighed at besegle Kvinder til Mænd uden et Tempel; thi denne Ordinance kan forrettes i Begavelseshuset. Men naar det kommer til andre Beseglings-Ordinancer — Ordinancer, som henhøre til det hellige Præstedomme, som tjene til at sammenlytte Kjæden i Præstedommet helt fra Fader Adam indtil nu ved at besegle Bornene til deres Forældre osv., da kan ikke dette blive udført uden et Tempel. Vi kunne uden Tempel besegle Kvinder til Mænd, men ikke Mænd til Mænd.

Naar Ordinancerne blive forrettede i Templerne, som skulle oprettes, ville Mænd blive beseglede til deres Fædre og til de Hensøvede lige op til Fader Adam. Dette maa udsøres, fordi Præstedommets Kjæde er brutt paa Forden. Præstedommet har veget bort fra Folket, hvilket de selv ere Skyld i; thi de overtraadte Lovene, forandrede Stikkene og gjorde en evig Bagt til intet; og Følgen var, at Præstodommet forlod dem, dog ikke før de havde forladt det. Dette Præstedomme er blevet oprettet igjen; og ved dets Fuldmagt ville vi ved Beseglings-Ordinancen blive sammenkendte med vores Forældre, indtil vi skulle danne en fuldkommen Kjæde fra Adam til Scenens Slutning. Denne Ordinance kan ikke administreres andetsteds end i et Tempel; ej heller ville Born blive beseglede til deres Forældre paa noget andet Sted. En Mand med Hustru komme, for Eksempel, ind i denne Kirke, og de have Born, som ere avlede udenfor Pagten. Deres Egtesaab er ikke anerkjendt af Herren, da det er forrettet uden hans Fuldmagt, og Bornene maa deraf besegles til Forældrene, i modsat Fald kunne de ikke gjøre Fordring paa dem i

Evigheden, men de ville isølge Herrens Bisdom og Netsærdighed blive uddelte paa anden Maade. Efterat vort Tempel var oprettet i Nauvo, lode mange af Brorene, som havde Børn udenfor Pagten, disse besegle til sig, og Begavelser bleve givne. Efterat Forældre have annammet deres Begavelser og ere blevne beseglede for Tid og Evighed, og de have Born, som ere avlede i Pagten, da ere disse de retmæssige Arvinger til Guds Rige, og besidde Rigets Nøgler. Born, som ere avlede forend Forældrene havé annammet Pagtens Fylde, maa for at være retmæssige Arvinger til Præstedommet besegles til dem i et Tempel. Omendskjont de i Sandhed kunne annamme deres Begavelser, blive delagtige i Ordinancerne og blive velsignede tilligemed deres Forældre, saa kunne alligevel ikke disse gjøre nogen retmæssig eller lovlig Fordring paa dem, medmindre de ere beseglede til hinanden. Dog, Kjæden vil ikke blive fuldkommen uden Beseglings-Ordinancens Administration.

Jeg vil som en bitledig Fremstilling anføre min egen Faders Familie. Min Fader døde, forinden Begavelserne var givne. Ingen af hans Born ere blevne beseglede til ham. Hvis I kunne erindre, I som var i Nauvo, saa havde vi det meget travlt i den korte Tid, vi forbleve der, efterat Templet var bygget. Pøbelen var der, rede til at edelægge os; de bare rede til at brænde vores Huse, hvilke Ugjerninger, de havde praktiseret blandt os for længere Tid. Ikke destomindre vi fuldendte isølge Befalingen, given til Joseph, Templet og drog derpaa bort. Vor Tid var dersor meget knap, og vi havde ingen Lejlighed til Ordinancernes Administration. Grundet herpaa blevet ikke min Faders Born beseglede til ham. Maaske alle hans Sønner maa gaa ind i Evigheden eller i Vandeverdenen, førend

denne Ordinance kan blive udført; dog dette er uden Forskjel, Familiens Efterkommere ville satte denne Handling i Udførelse, om det ikke først hundrede Aar hen i Fremtiden.

Men denne Ordinance maa udføres en Gang. Dersom alligevel Templet skulle blive fuldendt, først alle af min Faders Sonner skulle være gaaede hen i Aardeverdenen, ville de forrette denne Ordinance, og som deres Forældres Arvinger være berettigede til at annehmen Besignelsen for deres Fader og Moder. Dette er blot ét Tilfælde; og for at fremstille det i Fuldkommenhed, funde jeg behøve at ansøre Hundreder af Eksempler for hvert Tilfælde.

Med Hensyn til Urverettigheden, da ønsker jeg ikke at berøre Noget om denne Gjenstand i Aften. Dette Emne vil behøve paa en mere fuldstændig Maade at tydeliggjøres for Folket, hvis Aarsag jeg for det Nærværende vil forlade det. Dog jeg kan sige saa meget, at vi se, at Herren gjor sit Valg med Hensyn til sine Tjenere i Overensstemmelse med sin egen Billie. Broder Josef Smith, istedefor at være den Forstfødte af sin Faders Sonner, var den tredie, og dog alligevel er han den virkelige Arving af sin Familie; han er den rettmæssige Arving til sin Faders Hus. Det synes for os som om den ældste Son skulle være den naturlige Arving; men vi se, at Herren gjor sit eget Valg. Angaaende Ordinancernes Forrettelse ere der nogle Spørgsmaal, hvilke jeg ønsker at besvare. Nogle Brødre her ere øngstelige for at vide, om de kunne annehmen Begavelse for deres Sonner eller Døtre. Nej de kunne ikke, forinden vi have et Tempel; men de kunne, hvad der angaaer Daab og Besegling, udføre Ordinancerne. En Mand kan lade sig døbe for en Son, som dode uden at høre Evangeliet. Og paa samme

Maade kan en Moder lade sig døbe for en Datter. Antag om en Mand har en Son, som han ønsker skal besegles til en Kvinde. Dersom den unge Kvinde, der er udkaaret som Hustru er død, og hun har en Moder eller anden kvindelig Slægtning i Kirken, da er en saadan Moder eller Slægtning den rette Arving, og Moderen eller Slægtningen kunne saaledes handle i Beseglings-Ordinancen for den Aføde. Men hvis den aføde Kvinde ikke har nogen kvindelig Slægtning i Kirken til at være hendes Stedfortræder, da kan den unge Mandes Moder lade sig døbe for hende og handle i hendes Sted ved Beseglingen. Vi kunne forrette disse Ordinancer, hvorend Templet bliver bygget; men Ingen kan erholde Begavelse for en Anden, indtil et Tempel bliver opført, hvori disse Ordinancer skulle administreres. Vi forrette Ordinancerne i Overensstemmelse med Lovens Bydende. Og i Sandhed vi burde have udført disse Handlinger for lang Tid siden, hvis vi havde været lydige. Vi skulle havt Templer til disse Ordinancers Administration. Dog vore Brødre og Søstre have for det Nærværende Lejlighed til at gaa i Daab for deres Venner, og disse Venner kunne blive beseglede.

For Eksempel, en Mand med sin Hustru annehmen Evangeliet. Manden siger: „Min Fader og Moder var gode Folk, og jeg kunde ønske at forrette for dem.“ „Godt, har De nogen anden Ven i Kirken?“ „Ingen af min Familie er i Kirken foruden mig og min Hustru.“ Hustruen er ikke den kjædelige Slægtning, hvis Aarsag hun ikke i Virkelighed er den rette Person; men hun kan alligevel blive bestillet som Arving; og Hustruen kan forrette for sin Mandes Moder, hvis der ikke gives nogen Slægtning eller kjædelig Søster i Kirken, som kan være

Stedfortræder. Men dersom denne Mand har en kjædelig Søster i Evangeliet, da er det hendes Forrettighed og Pligt, som Datter af de afdøde Forældre at gaa og forrette for dem — at blive dobt for dem og derpaa beseglet til Broderen, hvilke begge skulle handle paa Forældrenes Begne ved denne Ordinances Udsørelse. Eller hvis denne Mand og Hustru have en Datter, som er gammel nok til at forrette for sin Bedstemoder, da er hun, som den kjædelige Slægtning, den rette Arving og kan handle paa sin Bedstemoders Begne, men i modsat Fald kan Hustruen indsættes som Arving.

Jeg ønsker at sige nogle saa Ord med Hensyn til andre Virkninger. Herren fordrer Lydighed mod den Lov, han har aabenbaret. Jeg kjender ikke en Ordinance, medmindre der staa Love i Forbindelse med den; og de Hellige kunne ikke, dersom de vise Ligegyldighed mod disse, vente at blive velsignede, som om de overholdt dem. Det forlanges af os, at vi skulle tro paa Gud som vor Fader og paa vor Herre Jesum Kristum som vor Fræsler; der forlanges, at vi skulle omvende os fra vores Synder, og da have vi det Privilegium, formedelst Daaben som er Døren, at komme i Guds Rige. Der er en anden Besaling, som Herren har givet, nemlig: Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, paa det at hans Born maa annamme de Gaver og Krofster, som han har bestemt for dem. Men hvis vi ikke lade os dobe til vores Synders Forladelse, ere vi ikke berettigede til andre Velsignelser. Dersom vi ikke tro paa den første Ordinance, kunne vi heller ikke blive delagtige i de andre. Hvis vi ikke gaa hen og blive dobte til vores Synders Forladelse, ere vi aldeles uberettigede til at annamme den Hellig-Aand eller dens Velsignelser, der ere grundede paa de himmelfte Love og For-

langender til Herrens Born. Nu ville vi fremlagge et Spørgsmaal med Hensyn til disse Forlangender. „Kjende I Loven? Burde I overholde Loven?“ Ja visselig I kjende den af Bagtens Bog, som er en Lærdomsbog for os, og af det Gamle og Ny Testamente, hvilke ere Grundvorden, og som indeholder de første Love, der vare givne. Vi have disse Bøger i vor Besiddelse. Og endvidere have vi Mormons Bog, som indeholder de samme Lærdomme og Frelsningsplanen, som Herren ønsker, at Verden skal lytte til. Bagtens Bog er stjænket til de Sidste-Dages Hellige i den udtrykkelige Hensigt at vejlede dem i deres daglige Vandet og Gjerning.

Der forlanges af de Hellige, at de skulle komme i Førsamling hver Sondag. Hvormange ere der, som komme til Førsamlingerne, som angre deres Fejl og bekjende dem, som tage Del i Herrens Nadvære, og som ved disse Handlinger bevise, at de ere sande Troende? Hellig-holde vi Sabbaten, Brødre og Søstre? Handle vi i Retfærdighed, den Enes med den Anden? thi disse Ting forlanges af os. Vandre vi i Ydmighed for Herren? Tillade vi os selv at tale ilde om Herrens Salvede? Tillade vi os selv at tage Guds Navn forsængelig? thi det er sandelig strevet, at dette skulde vi ikke gjøre; ejheller skulde vi sige falsl Bidnesbyrd, lyve eller bedrage osv. Alle disse Besalinger gjælde os. Der forlanges af os, at vi skulle handle retfærdig og være ærlige, den Enes mod den Anden; og alle disse Besalinger, som jeg ikke behøver at gjentage for Eder, ere I ved Læsning blevne bekjendte med, og I forstaa dem. Dersom vi nu efterleve de Bud og Besalinger, som Herren har givet os, ere vi saa berettigede til Guds Riges Velsignelser? Ja, hvis vi iagt-tage hans Forstrifter og efterleve dem,

da ere vi berettigede til hans Velsig-
uelser. Er vi berettigede til dem, der-
som vi ikke overholde hans Besalinger?
Nej, ingenlunde.

Brodrene gaa og annamme deres
Begavelser, og erholde en Unbesaling for
denne Anledning at have Adgang til
Herrens Hus. Men hvis vi nu gaa til
Bistroppen for at saa nojagtig Underret-
ning angaaende disse Brodre, hvad
vil saa Svaret blive? „Betaler denne
Broder sin Tiende? Er han trofast og
flittig?“ „Ja nogenlunde.“ „Er han
erlig i sin Handel?“ „Ja, jeg antager,
at han mener at gjøre Ret.“ „Taler
han altid Sandhed?“ „Nej strengt taget
kan jeg ikke sige, at han gjør det.“
„Nyder han nogen Gang Spiritus?“
„Ja undertiden.“ „Tager han Guds
Navn forsængelig?“ „Ja, jeg ved ikke;
dog jeg har hørt ham bande undertiden.“
„Lever han i Uenighed med sin Hustru?“
„Jeg ved ikke, men jeg forstaar allige-
vel, at de leve ikke saa gansteligt til-
sammen.“ Er denne Mand berettiget til
Herrens Velsignelser? Han betaler ganste
lidt Tiende; men lover at erlægge den
tilfulde; og Bistroppen siger: „Han har
nu for længere Tid plaget mig for en
Unbesaling.“ „Men hvorfor gav De

ham den saa?“ Jeg vil selv svare her-
paa. „For at blive fri for ham og hans
Plageri.“ Dette er Svaret. Nu, spørg
Eder selv, mine Søskende, er en saadan
Mand berettiget til de Velsignelser, som
Herren har bestemt for sine trofaste
Born?

Vær trofaste og vis Lydighed til de
saa Ord, jeg har sagt Eder angaaende
Orbinancerne osv. Jeg har ikke talt
ret meget, men det er nok for denne
Gang. Jeg siger til Eder, maa Herren
velsigne Eder, og maa Fred være over
Eder. Jeg er glad ved at være i stand
til at være her tilstede og ved, at der
ere Andre tilstede, som ville tale til
Eder. Erlig talt, saa soler jeg ikke vel
ved at høre, at Saadanne, som foregive
sig selv at være Sidste-Dages Hellige,
ikke leve op til deres Pligter og Herrens
Besalinger. Men naar jeg hører om
Mænd og Kvinder, som efterleve de Bud
og leve op til de Privilegier, som Her-
ren har sjænket dem, da elster jeg dem,
jeg glæder mig ved dem; og jeg kan
sige, at min Bon er altid til Gud for
de Sidste-Dages Hellige, at han maa
velsigne og bevare os og til sidst frølse
os i sit Rige. Dette er min Bon, og
maa Herren velsigne Eder, Amen.

„Mormonerne.“

Vi optage det Følgende fra S. F. Chronicle:

„For omtrent tredive Aar siden kom et Selskab af „Mormoner“, uddrevne fra
Nauvo i Illinois, til Store Saltdalen, hvor de sogte et Tilflugtssted, og som
dengang var et ubekjendt Øde. Nejsende over Bjerge og Ørkener og undergivne
Mangler og Møjsommeligheder, sogte disse Tilhængere af en fremmed Religion sig
et Opholdssted i Dalene og Bækene mellem disse Bjerger. At de havde fast For-

trostning til deres Ledere, at de troede paa dem som Profeter, og besøde fuld Tilstid til Læresætningerne i deres ny Tro, beviste de nøf som derved, at de blindthen fulgte dem til det forættede Land. Store Saltsødalen var dengang en vild Prärie, over hvilken Indianerne strefede, og hvor de vilde Dyr havde deres Tilholdssteder. Her var det, at „Mormonerne“ nedsatte sig.

Bjergenes klare og sprudlende Vandstromme anvendte de til at vande og frugt-bargjøre deres Marker. De plojede og plantede, og en rig Høst belønnede deres Streben. I Bjergene udhuggede de Granit, hvorfra de opførte deres Huse og Templer. Ulcerde og indsamlede fra de Fattige og Uvidende blandt Nationerne, begyndte de at opføre Skolehuse for Undervisningens Fremme. Stadig forsøgende deres Antal formedelst Indvandring og af naturlige Marsager lagde de snart Grund-volden til et stort Samfund. Formedelst Flid havde de Fremgang og grundet paa Nøjsomhed voxte de i Velstand. Deres Folk og Kæng blevé forøgede; og deres Hjem blevé udbredte til de nærliggende Dale. Ved Saltøsen opblomstrede en stor og smuk By, hvor Lov og Orden ere herskende. Hvad Sikkerhed og Beskyttelse for Liv og Ejendomme angaaer, findes der ikke en Stad i hele Amerika, som kan stilles ved Siden af Salt Lake City. Der gives ingen Stad i Verden af dens Størrelse, der har et bedre Politi, hvor der er mindre Forbrydelse, mindre Prostitution, mindre Fattigdom og Glendighed, mindre Drunkenstab og mindre Spillehuse end i Salt Lake City. Ejheller findes der noget Land, som i Lighed med Utah Territorium, saa stadig kan forstaffe Besjæstigelse for den Arbejdsløse. En Jernbane, som Territoriets Indvaanere selv have anlagt, forbinder dem med den store Pacificbane; og et helt System af Jernbaner og Kjøreveje gjennemkrydse alle de nærliggende Dale og Passer og naa lige til Bjergene. Indbyggerne er et flittigt, fremadstridende og nøjsomt Folk. Der voxe ingen kæmpemæssige eller overstyggende Rigdomme ud af deres Samfundsorden; dog, der gives heller ingen Fattig blandt dem, der behøver at hungre ihjel af Mangel paa Fortjeneste. Der er ingen Kvinde, som formedelst Nød er forbunden til at bedrive Prostitution eller nogen anden Forbrydelse i deres Midte. Ingen Klasse af Lediggøngere, som grundet paa Dovensstab fremvoxe i Easter og Forbrydelsær, findes i deres Midte.

Dette Folk have ikke i Egenhærlighed nedsat sig for selv at nyde deres Bekæmmeligheder og Goder; men de have organiseret et vedvarende Emigrations-system, hvilket er en Del af deres Religion, for at udfri de Fattige og deres Slægtninge og Venner fra Nationerne, paa det disse maa have Lejlighed til i Forening med dem at nyde deres ny Hjems Frihed og Overslodighed. Vi ønske ikke at børre de forbryderste Handlinger, som deres Hjender anklage dem for. Det er ikke vor Mening i denne Artikel at forsøge paa at forsøvre Opdagelsen af Mormons Bog, som der ikke desmindre er megen Sandsynlighed for er oversat fra Metalpladerne; men vi ville simpelthen bede andre Troesbekjendelser at mærke sig de praktiske Resultater af de mormoniske Lærdomme, og spørge dem, om de ikke kunne se Exemplar, der være værd Esterlignelse. Vi have set i vort eget og i andre Lande prægtige Mindesmærker om den kristne Kunst, storartede arkitektoniske Bygningsværker, Katedraler, Moskér og Templer med høje Taarne og Spir, Kunstmærker, udstyrede med de kostligste Forsiringer af Marmor og Eg samt de rigeste Ornamenter af alle Slags; og dog under Skyggen af disse kæmpemæssige Værker,

opsørte til Øre for de Kristnes Gud, og under Lyden af den andagtsfulde Tilbedelse have vi seet Forbrydelser, Fattigdom, Undertrykelse og, fort sagt, Glendighed af ethvert Slags. I England se vi den gruopvækkende, udtærede Fattigdom, i Amerika udstrakte Strækninger af udyrket Land. Fra England se hungrige Djæle graadigen over til vor frugtbare Jordbund, og vort Land vilde onse dem velkomne som Nybyggere. Dog alligevel, omendstjordt begge Nationer besidde Slibe i Mængde, gjøre hverken Kirke eller Regierung Noget for at hjælpe deres Medmennesker ud til et Land, hvor de kunde erhverve deres gode Udkomme og ikke behøve at lide Mangel.

I alle kristne Lande se vi kvinder, der ere udstødte af Samfundet og forladte af baade Gud og Mennester. I San Francisko, hvor der forefindes saa mange elegante og pragtfuldt udstyrede Kirker, hvor der gives saa mange lærde og vellounede Gejstlige, saa stræng Tagttagelse af Sabbaten og saa megen højtidelig Pomp ved Gudsstjenesten, bemærker man desvagt den største Nød og Glendighed. Liden eller ingen hjælp ydes den Fattige og Fortvivlede, ingen Opmuntring stjænkes den Faldne. Naar man betragter denne Tingenes Tilstand maa man i Sandhed forundres, at der fra saadan en twivslom Religion, som Mormonismen kan flyde saa meget Godt. *** Dersom saa mange Guder kunne frembringes af et falskt System, hvilke undersulde Resultater maatte ikke da kunne fremkomme under Indflydelsen af en højere Civilisation og renere Sædelære, hvis den samme Lever og Energi var den herstende, som har karakteriseret Tilhængerne af denne *** abfurde Religion."

Forberedelse til et Angreb paa „Mormonerne“.

Der bekjendtgjores fra Washington, at Forholdsregler ere tagne for et nyt Angreb paa „Mormonismen“, saa snart som Kongressen aabnes. Dette er maaske meget godt; thi at have mere end én Hustru i et Land som dette, hvis ophoede Moralitet er saa almindelig bekjendt, er et forargeligt Princip, som ubetinget burde udryddes. Ille desmindre, der er en vis Tid for Alting; og det er et stort Spørgsmaal, om der ikke gives andre Ønder, paa hvilke egentlig Opmærksomheden først skal rettes, inden man tog fat paa denne anstodelige Tingenes Tilstand, at to eller flere Hustruer tilhøre én Mand.

Afghærernes Tilstand i Syden, hvor saavel kommercielle som industrielle Midler i en stor Maalestok ere i en forvirret Tilstand, og hvor uvidende Negre og sturlagtige Hvide holde Magtens Tomme og plyndre Folket, ere Ting, som Mange ville anse af mere Vigtsighed end Clerkeriet, og deraf burde Opmærksomheden først henledes i denne Retning.

Der gives Mange, som maa tenke, at saa rædsomt det end maa lyde at have flere Svigermødre, saa er det dog ikke fuldt saa slet som al den Fordærvelse, der er saa fremhæftende i alle Grene af Mr. Grants Administration, hvor det største Svindleri gaar i Svang fra den Højeste til den Laveste, der i Lighed med Harper af Springfield trække sig tilbage med den kjonne Sum 100,000 Dollars (?) Saal afstyklig som det høres, at en Mand har mere end én kone, saa er det visselig ikke værre, end Autoriteternes Røverier paa de offentlige Midler og Tilværelsen af Kredit Mobiliers Operationer, samt den strigende, aabenlyse og stammelige Skæltringagtighed, som gennemtrænger Administrationen i det Hele fra de højeste Embeder til det mest ydmige Postaabneri i Landet. Dog om en Patient lider af mere end én Sygdom, vilde det ikke være vist af Legen kun at henvende sin Opmærksomhed paa den ene og lade den anden være. Dersor, Noget maa gjøres ved disse Ting.

Der gjøres saa mange Spørgsmaal om en Reform, at Kongressen maa gjøre Noget. Den vil sandsynligvis ikke være i stand til at erstatte det begaaede Svindleri; den vil ikke forsøge paa at rense Kollektorembederne; den vil ikke forsøge at helbrede de strigende Onder som herste i Syden; den vil ikke arbejde for at modvirke Væxten af denne uhyre, enehæftende Toldtarif, som suger Blodet af Nationen lig en Vampyr; men den kan og vil sandsynligvis gjøre et kraftigt Forsøg paa at udsette de fremhæftende Onder i „Mormonismen“.

Der findes blandt Utahs Bjerger en Koloni, som nedsatte sig i en øde Ørken og dannede den til et Eden. De aabnede et Territorium paa et Sted, som forhen ansaas at være aldeles værdløst, men som nu er det rigeste og mest levende Land i hele Amerika. Dette Folk anlagde Jernbaner og oprettede mangehaande Industrigrene. De tilintetgjorde Driftshusene, og man saa forgjøves i deres Midte efter et ilde berygtet Hus; de vare ikke besværede af Indianerne, og daglig forøgede de vort Lands Folkmængde ved Indvandring af fremmede Landes Indvænere, der ingenlunde vare af de daarlige Karakterer. Men, o Gru! som en udsprungens Aflegger af alt dette fremkom der, at mange af dem tilslode sig at have mere end én Hustru. Og nu maa de fornyes. Enten maa de opgive Polygamiet eller ogsaa udvandre. Dette sier ikke fordi, at Nogen onster deres Land eller Besiddelser; men er ene og alene grundet paa, at de højværdige Moralister, der ere forbundne med Mr. Grants pletsri Administration, ikke uden Gysen kunne være Bidner til dette strækkelige Flerkoneri, hvis Aarsag de e e bestemte paa at have det udryddet.

Chicago Times.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Lidt fra Utah.

Isolge Nyheder fra Utah lære vi, at Tillstanden blandt de Hellige er opmunrende. Arets Afsæde har været rig, og Zion gjør Fremgang i alle Henseender. Herren blesigner Landet, og det frembringer i al Overslod af Fornødenheder til de Helliges timelige Forbrug. Alle Foretagender, saavel kommerfielle som industrielle, trives og ere begunstigede med Held. By efter By opblomstre. Vore Sostende hjemsamles og nedfætte sig i Territoriet, som udvides i alle Retninger. De Helliges Antal forsøges i en betydelig Grad. De Trofaste udfries fra Nationerne, og Guds Rige voger og tiltager i Storhed og Magt blandt Ephraims Dale. Skoler og Templer oprettes i deres Midte til Herrens Ere og til hans Børns Forskennelse i alle ønde og nyttige Kundskaber. Herrens Profeter og Apostler ere utrættelige i at opmuntre Zions Børn til at efterleve Guds Bud og Lærdommene, som ere stjænklede til dem i disse sidste Dage.

Arbejdet paa Templet i Salt Lake City fortsættes med ustandselig Iver og med stor Arbejdsstyrke. Mange Lettelser ere bundne ved dette kæmpemæssige Værk grundet paa, at der nu gaar Jernbane lige op til Stenbruddene i Bjergene, af hvilke uhøje Blokke udhugges, som dernæst ved Hjælp af Jernbanen høres lige til Templets Byggegrund. De Hellige ere flittige som Bien i at opbygge Herrens Zion og leve i usorstyrret Ro og Fred, naar man undtager en Del Ulemper, som de have med deres „kristne“ Venner, der ere meget ivrige i at indsøre deres Samfunds saa højpriste og desværre saa udbredte „Civilisation“, saasom: Drifte- og Spillehuse samt andre for dem tiltrækkelige Institutioner, hvis Virkning og Indflydelse til alt uheld for disse „Civilisationens“ Haandhævere ikke stemme overens med de Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme. Grundet herpaa komme disse „Civiliserede“ ofte i Kontakt med de Hellige, der ønske at tilintetgjøre saadanne Institutioner, som isolge deres Religion ikke tjene til noget Godt, men derimod til at bringe Død og Fordommelse over Menneskeheden. Disse „kristne“ Venner optræde paa forskellige Maader blandt Herrens Folk, i hvis Land de desværre besidde uhindret Frihed til at bevæge sig. Nogle optræde som Bedragere, Andre som Tyve og etter Andre som Mordere, og man bemærker ofte, at den ene „kristne“ Broder, i Sæerdeleshed finder dette Sted i Amerika, ikke nærer stor Betenkelsighed ved paa en voldsom Maade at forkorte den andens Levedage.

Isolge de amerikanske Aviser vil i dette Aar Utah-Spørgsmaalet efter komme paa Bane i Kongressen. De Forenede Staters Autoriteter, som absolut ville de Sidste-Dages Hellige tillids, have visstnok taget snilde Forholdsregler for at sætte deres Planer i Udførelse; men vi haabe, at disse maa faa den samme Ende nu

som før, og at Herren vil styre Alt til det Bedste for sine Born. Flerstoeniet er en Torn i Øjet paa disse i alle Henseender vistnok moralste Personligheder, som i deres Sædelære dog ikke gaa videre end at prævilegere mindst 20,000 prostituerede Kvinder til at have Sæde i deres umiddelbare Nærhed i Amerikas Metropolis (!) Af allehaande Forbrydelser, saasom Mord, Hor, Tyveri, Bedrageri og Svindleri, af hvilke den Sidstnævnte udøves i en ganst utrolig Grad, er dog Polygamiet efter deres Anfuelse den værste, hvis Aarsag denne Institution, dersom deres Billie faar Fremgang, baade maa og skal udryddes. Dog vort Haab er, at Herren nu som forhen maa tilintetgjøre alle deres Planer og Anslag for at stade hans Folk og legge Hindringer i Vejen for hans vise Hensigters Udførelse. Israels Gud lever og vil altid være sine Borns Værn mod alle Farer og Trængsler, som skalde op-hove sig omkring dem.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 30te Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Igaar havde vi den fornøjelse at modtage det andet Kompagni af dette Aars Emigration fra Skandinavien. En hel Del skiftes fra Kompagniet i Ogden for at sprede sig blandt Slægt og Venner i det nordlige Utah, medens Resten bliver i City eller drager Syd paa. Dette Selskab har havt en længere Rejse end sædvanlig. De afgik fra Liverpool den 3die dennes, men afferede et Par Dage efter gik Mastinen i Stykker, hvilket forsinkede den endel. Ved Sable Island (Sabeloen) 700 engl. Mile fra New York blevne de siddende fast i en Sandbane, som twang Kaptainen til at kaste endel Jern, Telegraafstraad og andre tunge Sager til en Værdi af 40,000 Dollars overbord, hvilket i Forening med det indtrædende Høj-

vande løftede „Wyoming“ af efter sex Timers Ophold. En Baad med seg Mand, som flettes ud for at søge til Land efter Hjælp, kom ikke tilbage, men da Vejret var gunstig og Søen rolig, tror man sikkert, at de ere komne vel beholdne i Land eller ombord paa et andet Tartsj. Intet af Emigranternes Bagage blev ved denne Lejlighed fastet overbord. Under deres Ophold i New York erfarede de, at et andet Skib med Emigranter var stødt paa i samme Omegn og forlist. Hvorpådette er tilfælde, kan jeg ikke sige, thi man læser om saa mange Skibbrud paa Havet, paa Floderne og Indsøerne, forårsaget ved Grundstødning, Paasejling, Explosion osv., samt om saa mange forsædelige Jernbaneulykker, at det er plat umulig at huse hvad man læser. Alt Fald have de Hellige al Grund til at være Forsynt taknemmelig for dets Beskyttelse, thi i de 30 Aar, vores Emigranter have sejlet fra Europa er ikke et

af vores Skibe forulykken, ehheller noget Jernbanetog kommet til Skade. Forøvrig var det sidste Kompagnies Rejse heldig; to danske Born døde og to fædtes, saa Tallet holdt sig. De ankom til New York Lordagen den 20de; men gik ikke i Land før næste Dag, og samme Eftermiddag forlod de Skrækkens By og fortsatte Rejsen til „Bion i Vest.“ Jeg sagde Skrækkens By, thi netop i de Dage udbrod den vanvittige Pengeskæk, hvorved flere ansætte Banker maatte lukke. Bladene ere fulde af Falitter og Suspensioner i den sidste Uge over det hele Land, ja vel ogsaa i Europa paa sine Steder. I Utah derimod rog Ingen i Lyset, med Undtagelse af en Hedningebank, som var nødt til at lukke. Vor velsignede „King“ sogte strax at benytte Lejligheden ved at foranstalte et Stormløb paa vore Institutioner og udbrede Paniken her, men Udbetalingerne stete i Massevis med den venligste Mine af Verden, indtil Folket indsaa, at der var ingen Fare paasærde. — Hele Ulykken opstod, paastaaes der, ved urimelige Speculationer i Jernbaner, navnlig i den nordlige Pacific-Bane, der stempes som en storartet Svindel; men Bankører og Pengemænd have jo som bekjendt en anden Maalestok for Virlighed end andre smaa Folk.

Tempelarbejdet har stredet raff frem i Sommer, og de anselige Mure af funstig huggen Granit hæve sig allerede til en imponerende Højde. Jernbanen forlænges med Energi til Proov, og de smalsporede Baner op til Bjergene Vest og Øst stride ogsaa raff fremad. Der har dog ikke været saa godt om Arbejde her i Territoriet i Aar som ijjor, men der bygges altsigeværlig endel. Høsten er meget god over hele Landet, og vi have som et Folk den bedste Grund til at være

Borherre tænemlige for hans kjærlige Omhu. — Jeg agter om en fort Tid at begynde Udgivelsen af et dansk Ugeblad her i Byen, Noget jeg har haft Tilbojelighed til i mange Aar, men som ikke er blevet realiseret; nu tegner Omstændighederne sig bedre deraf, og jeg hører kun glædelige Ytringer af vores Landsmænd i denne Anledning fra alle Kanter. De have længe følt Savnet af et Organ i deres eget Sprog, og vi nære de bedste Forhaabninger om et saadant Foretagendes gavnlige Indflydelse baade herhjemme og nede i Staterne. Med venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene i Deres Omgivelse tegner jeg mig

Deres Broder i den ny og evige Pagt
P. O. Thomsen.

Spring City, den 25de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.
Kjære Broder.

Jeg har for længe siden modtaget Deres Brev af 3de Juli sidstleden og var glad ved at erfare, at Deres Hæbved var god og at Alt var vel med Dem. Grundet paa Travlhed har jeg ikke strevet for, men da Høstiden og Høsten nu er tilende i dette Aar, saa er Tiden for Landmanden ikke fuldt saa kostbar, hvis Aarsag jeg vil ofre en lidet Del af den til at fortælle Dem lidt Nyt og Gamalt.

Jeg vil først berette, at Deres Familie befinder sig vel. Det Samme kan jeg sige om min Familie. Den nærværende Høst, saavidt jeg kan stjonne, er noget under en middelmaadig; og efter min Menig striver dette sig fra

det folde Foraar og en langvarig Ørke i Midten af Sommeren; thi i omtrent 3 Maaneder saldt der ikke en Draabe Regn. Dog saa Dage efter at Høflaaten tog sin Begyndelsen (Forst i August) saldt der Regn i Overslodighed, hvilket har bidraget Sit til, at Kartoffelavlen har Udsigt til at blive lovende, thi Vandstrømmene fra Bjergene, med hvilke vi vandede Markerne, havde indstrænket sig betydelig, endog i den Grad, at meget af Sæden, saasom Hvede, Havre og Byg led Mangel. Dette foraarsagede ikke lidet Tab, og fra nogle Sider betydelig Misfornøjelse over de store og udstrakte Marker, som i de senere Aar ere udlagte baade i vor By og i nogle af Naboyerne. Men takket være Herren, som har velsignet Landmandens Arbejde, saa har Jorden frembragt tilstrækkelig Grøde til hans Borns Underhold, thi her er alligevel i Overslod, om vi anvende det paa en vis Maade, og noget til at udføre samtid til at føde den Fremmede og Emigranten med.

Sæden er for Nærværende i en meget lav Pris og ingen Assætning. En Bushel Hvede vil neppe bringe 75 Gents. I Sanpete og Bioche Marked er der slaut paa Grund af Bjergverksdriftens Standsning, som er foraarsaget ved Lovstrid mellem de forskellige Partier som eje Gruberne.

Fleste nye Host- og Hø-Mastiner ere hjørte og bragte til Spring City i denne Sommer, som har lettet det haarde Arbejde betydelig. Man saa næsten Ingen bruge den gammeldags Methode at slaa og høste paa, nemlig den forældede Lee med Drag, drevet med Armskraft; men istedekor dette kunde man overalt se Mastiner følde det paa Engene tætte Græs og meje den stoltte Sæd paa Maskine, drevet ved Kraften af den ødele

Hest, medens Russen meget magelig kunde sigge paa et blødt Sæde og høste fra 7 til 8 Acres om Dagen.

Broder N. Thomsen og jeg hjørte en Mastine af Russels Konstruktion, med hvilken vi til sammen have høstet og slaaet over 150 Acres. President O. Hyde tilligemed Hjemme-Missionærerne have afholdt 2 Dages Forsamlinger i alle Settementer i San Pete. President Hyde udvalgte adskillige Hjemme-Missionærer i Landet til at virke i Forening med disse som tidligere varer kaldte. Blandt disse var jeg. Idet jeg besøger de forskellige Byer, da er det ikke sjeldent, at dette Spørgsmål bliver mig givet: „Hvorledes har Deres Broder det i Danmark?“ og det er almindelig ledsaget med andre Bevækninger, som udvise, at De har vundet Manges Hjerter og varme Interesser. Grundet herpaa kan De leve i dette trostefulde Haab, at mange ere de Bonner, der opsendes til vor fælles Fader for Deres Besærd af de Oprigtige og Trofaste, som ogsaa tillige sender Dem mange kjærlige Hilsener.

Jeg gjorde et behageligt Besøg i Bispedøbabet med Bislop N. Petersen i Ephraim, Deres Forgænger, for lidt mere end en Uge siden, da jeg tilligemed Broder Alfred varé dør paa en Missions-Tur, hvor vi havde nogle gode og oplivende Forsamlinger og tillige Lejlighed til at høre Bisoppens bestindige og fornuftige Raad til Folket og til de Unge i Sørdeleshed,

Det er Bestemmelsen at forsværde vores Forsamlingslokale i dette Esteraar; flere tusinde fod Brædder ere i dette Øje med udtagne af Canal Kanyon, hvor vi i den første Del af Sommeren arbejdede og forbedrede Bejen.

Jeg maa nu afbryde for denne Gang i det Haab at disse Linier maa træffe Dem ved god Helbred og i Nydelsen af

Herrens Aaland og Kraft. De bedes at
hilse de Hellige fra mig, og maa Herren
vælsigne Dem i Udsorelsen af Deres an-
svarsfulde Kald er min bestandige Bon.

Modtag en venlig Hilsen tilligemed
Brodrene fra Deres Broder
Lauritz Larsen.

Konferencemødet i Stockholm,

den 11te og 12te Oktober 1873.

Konferencens President Math. Mil-
son, Missionærspresident C. G. Larsen,
det meste af det lokale Præstedomme til-
ligemed mange Hellige og Fremmede
være tilstede ved Församlingerne.

Missionærerne aflagde Rapport om
Tilstanden blandt de Hellige i deres jor-
skjellige Kirkekredse. Ifølge deres Vidnes-
byrd vare de Hellige for største Delen
meget nidsjøre i Evangeliet og i Uds-
sorelsen af deres Pligter. Paa den
nordre Del af Missionen var Folket mere
eller mindre dødt og ligegyldig for Her-
rens Frelsningsplan, men i de andre
Egne havde den gjort opmuntrende Frem-
gang. Udsfigterne for Evangeliets Udb-
redelse vare gode. Øvrighederne tillade
Missionærerne uhindrede at prædike saa
meget, de ere i stand til at overkomme.
Der herscer ingen Forfolgelse af nogen
Betydning. Den bedste Fred og Op-
mærksomhed raader i alle Församlinger.
Brodrene vare glade ved at være værdige
til at udspredre Kundstab og Lys blandt
deres Medmennester, som sukkede under
Mørkets og Traditionens Aag.

Præsident Larsen fremstod og til-
kjendegav sin Glæde ved at samles med
de Hellige i Stockholm. Han haabede,
at Församlingerne maatte tjene til Op-
byggelse og Glæde for alle de Tilstede-
værende. Talte om, at han havde været

til Konferencen i Norge og havt mange
ret opmuntrende Församlinger. Hen-
thydede til den Tid, da Brodrene i Norge
samt paa mange andre Steder vare blevne
straffede med Vand og Brod, fordi de
forkyndte Kristi Lære. Atter Andre blevre
for Evangelietz Forkyndelses Skyld ilde
mishandledes af Pöbelen, som ofte blevre
ophidsede af dem, der vare Folkets
Lærere og Ledere, til at forfolge os.
Taledes derpaa om den Handefrihed, som
Gud havde givet Mennesket, og ansaa
det af væsentlig Vigtighed, at Menneskene
undersøger Sandheden for sig selv og
ikke holde Kjed for deres Arm. Hans
Vidnesbyrd var, at Engle have besøgt
Jorden, og deres Rost lyder til alle Jordens
Nationer, at de skulle berede sig for
Kristi anden Tilskommelse. Bevidnede,
at Brigham Young er en Guds Profet;
thi Frugterne af hans Arbejde bevise det.
Sagde, at omtrent 16,000 af vore fat-
tige Fössende vare udfriede fra disse
Lande, og at flere berede sig for at ud-
drage hersra. Dette profeterede Josef
Smith for omtrent 40 Aar siden. Der-
paa formanedes han de Hellige til at være
trofaste og iagttagte deres Pligter, saa
vilde Herren vælsigne dem. Sluttede
med at nedbede Herrens Aaland og Vel-
signelse over Församlingen.

Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede

til Opholdelse tilligemed de Hellige indbyrdes, hvilket Forslag blev enstemmig vedtaget.

Konferencepræsident Nilson gav Rapport om Tilstanden i Konferencen. Sidst sidst afholdte Konference vare 118 Personer indlemmede i Kirken ved Daab. Omkring 127 havde emigreret. De Helliges Antal i Konferencen beløb sig til 708 Personer. Derpaa udtrykte han sin Glæde over den gode Land og Enighed, hvilket herstede blandt baade Præstedommet og de Hellige, Sagde, at Herren vilde udøse sine Belsignelser over Enhver, som holdt hans Besalinger. Derpaa bleve

nogle Forandringer foretagne med Hensyn til det lokale Præstedomme.

Der gaves Forstanderne i de forskellige Grene Lejlighed til at tale. Nogle af dem havde missionæret fra 6 til 10 Aar, og de vare talnemmelige til Herren for dette Privilegium. En fuldkommen Fred og Optørksomhed var den herskende under alle Forsamlingerne.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

C. A. Ellund.
Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

Pøbelens Forfolgelser vare ikke alene indskräckede til Medlemmerne af Kirken; men de, som begunstigede de Hellige og onstede, at de skulle have deres Retigheder, maatte ogsaa føle dem. Fredsdommer Backenstos, ovenfor omtalt som venligsindet mod de Hellige kom ridende til Nauvoo den 16de September i stor Hast og meget oprørt. Den føregaaende Dag var han af Pøbelen blevne udcrevet fra sit Hjem i Carthage, fra hvilket Sted han havde flygtet til Warsaw og sogt Skjul for Natten. Dér var han kommen til Kundstab om, at Pøbelen vare meget forbirrede paa ham for hans Forsøg paa at hindre dem i deres Mordbrænderier, og at de havde besluttet, hvis mulig, at tage hans Liv, og som en Kjendsgjerning, at de havde lagt en Plan til at passe ham op paa Vejen til Nauvoo og dér myrde ham.

Bed hans Opbrud den næste Morgen til han en Mand til at ledsgage sig et Stykke paa Vejen. Fredsdommeren havde netop stilt sig ved sin Ledsgager, da han bemærkede en hel Pøbelstare, som fulgte ham tilhæft; og uagtet han, førende i en Enspændervogn, drev sin Hest fremad af al Kraft, vandt de ikke desmindre paa ham, og én af dem, som red den rappeste Hest, vilde uden tvivl have naæret ham havde ikke hans Hest styrket. Pøbelen forsøgte nu at afskjære ham Vejen og vandt nu saa hurtig Terræn, at de vare kun tre hundrede Aften fra ham, da han mødtes med Dr. Porter Rockwell og John Ridder, der vare ifærd med at forflytte syge Familier fra de asbrændte Distrikter til Nauvoo. Seende Fredsdommeren komme førende nedad Bailen og henimod dem med en saadan forædelig Fart, anraabte de ham og

spurgte, hvad der var paa Færde. Han berettede, at han var forsulgt af Pobelen, og besalede dem i Statens Navn til at yde ham Beskyttelse. De svarede, at de vilde gjøre saa, da de vare vel bevæbne. Fredsdommeren vendte sig, opmuntret ved dette, mod den forfolgende Skare, hvemi han besalede at standse; dog da de ikke viste sig tilbøjelige til at ablyde Besalingen, men fortsatte at nærme sig,

aabenbart blodtörstige og tillige toge Sigte paa ham, besalede han D. Porter Rockwell til at skyde. Denne tog Sigte paa den forreste af Forfolgerne, og samtidig med Knaldet af Geværet faldt Nyteren af Hesten. Hans Kammerater standsede Forfolgelsen for at tage Bare paa den Faldne, og Fredsdommeren fortsatte uhindret vidrre.

(Forts.)

„Stil ej Lyset under en Skjæppe.“

Drommende ved Havets Bred,
Gik jeg i en Aften silde,
Maanen sine Straaler milde
Sendte her paa Jorden ned.
Da jeg tænkte i mit Hjerte:
Hvilken frydefuld Natur!
O hvor sjøn er dog den Hjerte
Dér paa Himlen blank og pur.

Udi mørke, dystre Nat
Kom Du med din lyse Skive,
Mange her paa Jord oplive,
Der Dig elste som en Stat,
Ej er Du af dem, som have
Lys annammet og ej er
Billig til med denne Gave
At oplyse Mennester.

Thi det Lys, Du faar fra Sol,
Som er Liv og Lys og Glæde,
Du udstraaler over Hede,
Mark og Eng, fra Pol til Pol.
Dersor er Du En blandt Disse,
Der opfylde Herrrens Bud.
Lyset, som Du sit, tilvisse
Mildelig Du sender ud.

Herren Solen er forvist,
Thi han Lys og Liv udspredrer
Til Enhver, som sig bereder
For hans Son, vor Herre Krist,
Dette Lys har vi annammet,
Som i Mørket vandred' om,
I vor Sjæl det mildt opflammerd',
Da dets Straale til os kom.

Men Enhver maa bruge Flid,
Thi Guds Lys vi maa udsende
Vidt omkring til Verdens Ende,
Medens han os sjænker Lid
Borttag Mørkets tykke Tæppe,
Som indhyller denne Jord,
Stil ej Lyset under Sljæppe,
Thi det er mod Herrens Ord.

Søsende! min Moral fast,
Og lad altid Lyset brænde.
Som vor Gud i Jer lod tænde,
Hvilket er en herlig Stat.
Thi som Maanen os opliver
Bed det Lys, den faar fra Sol,
Bor vi sprede ud med Iver
Lyset fra Guds Naadestol.

Red.

Blandingar.

Jordstølvel. I forrige Uge mørkedes paa Sicilien et heftigt Jordstølvel, efterat det uophorlig havde regnet i 21 Dage. Svovlminerne ved San Paolo ere sammenstyrtede, og Skaden derved anslaaes til 300,000 £stl. Etna er i Udbrud, hvorved megen Ejendom er gaaet tabt. Liberen er gaaet over sine Bredder, og Roms lavere Kvarterer staa under Vand. Besvur viser Tegn til Udbrud med en meget lav Barometerstand.

Torlis. „Bardep's“ Meddelelse for nogle Dage siden om, at et stort Skib vistnok var gaaet til Grunde paa Hornsrev, har destoværende bekræftet sig. Barkskibet „Thalia“, hvis Navnebrædt er fundet paa Kysten, afgik ifolge „Aalbp.“ den 20de f. M. fra Hjemstedet Bremen med en Ladning Stykgods og tomme Petroleumsfade til Filadelfia. Ladningen er nu opdreven langs Kysten, og det formodes derfor, at Skibet er slaet i Stykker paa Hornsrev Natten mellem den 22de og 23de f. M. Besætningen, 16 Mand foruden Kaptainen, har man ikke siden hørt noget fra, og den er dersor sandsynligvis omkommen.

Stranding. Den 6te Novbr. om Eftermiddagen kl. 4 opdagede ifolge „Thist. Amtsav.“ Fiskere paa Lild østre Strand, at et hollandsk Skib var grundstødt paa Stenrevlen „Bragen“, hvorfor de i deres Baade begav sig dertil for at tilbyde deres Assistance. Kaptajnen paa Skibet vilde imidlertid endnu ikke modtage den, men lovede senere at signalisere om Hjælp, derjom den maatte blive fornøden. Om Natten kl. 4 tagttoget Signalene, hvorfor Fiskerne atter begav sig til Skibet og bjergede Mandsskabet, 6 Mand.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Side.		Side.	
Tale af Præsident Young	49.	Korrespondance	58.
„Mormonerne“	53.	Konferencemødet i Stockholm	61.
Forberebelse til et Angreb paa „Mormonerne“	55.	Lidt af vor Kirkes Historie	62.
Redaktionens Bemærkninger	57.	„Stil ej Lyset under en Skæppe“ .	63.
		Blandingar	64.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.